Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1877.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Sammenkomst med Brigham Young.

(Fra „New York Herald", den 6te Maj.)

Cedar City, den 30te April, 1877.

Efterat have modtaget et Telegram i Salt Lake City, den 12te April, fra Brigham Young, sigende: „Dersom De kommer hurtigt, vil De træffe mig i St. George," paabegyndte jeg tidligt den næste Morgen min Rejse i den Retning, tværsover de uhyre Ørkener, over de sneklædte Bjerge og snævre Bjergpasse i Syd-Utah. Et andet Telegram underrettede mig paa Vejen om, at Præsidenten vilde afrejse fra St. George, førend jeg muligvis kunde ankomme dertil. Cedar City, det afsidesliggende, lille Mormonsettlement, hvorfra dette Brev er skrevet, bestemtes til Mødested. Her, ved Foden af et uhyre Bjerg, med Udsigt mod Vesten over en øde Slette hen til Stedet for Mountain Meadow Massakren og John D. Lees Exekution, blev jeg hin Morgen budt velkommen i den gjæstfrie Mormonbiskop, Henry Lunts Hjem. Silde paa Eftermiddagen kjørte Præsident Brigham Young og Selskab i 5 Kjøretøjer, hver trukken af fire Muldyr eller Heste, ligeledes op for Biskoppens Hjem. Eftersom Aftenen brød frem, skinnede Ilden igjennem Vinduerne fra de brede Ildsteder indenfor, og Aftensmaden anrettedes i Spisesværelset iblandt Lyde af Glæde og Munterhed.

Kort før Klokken otte, efterat være vendt tilbage fra en lang Spadseretur, traadte jeg ind i Huset og blev introduceret til John W. Young, der beredte Vejen for min Audience hos hans Fader, Præsidenten. Gaaende igjennem Forværelset førte han mig ind i en stor Sal, stærkt oplyst af et Baal i Kaminen af store Stykker Fyrre- og Cedertræ, og indeholdende et lille, mærkeligt Selskab. Nær Væggen sadde eller stode adskillige Mormon-Ældste fra dette eller omliggende Distrikter. Foran sad to eller tre Biskopper. Grupperede omkring et Bord i Midten af Værelset vare flere af de mest fremragende Dignitarier i det Sidste-Dages Præstedømme. John W. Young, første Raadgiver til Præsidenten, tog Plads med Ryggen til Ilden, seende saa smuk, forstandig og elskværdig ud, som han virkelig kjendes at være. Brigham

Young, jun., var ikke tilstede, idet Sygdom tvang ham til at holde Sengen. Tilhøire for John W. Young sad Daniel H. Wells, Vicepræsident, hvis staalgraa Haar og Skjæg og bestemte Ansigtstræk frembøde et Maleri for sig selv. Wells var en af de første Mormon-Emigranter, der rejste over Sletterne fra Nauvoo, og har siden været en af de stærkeste Forsvarere for den Sidste-Dages Tro. Han kommanderede Mormonarmeen, der standsede Fremrykningen af Johnsons Tropper i 1857 og 58. Lige overfor Wells lænede sig i sin Overfrakke og med sin vante Ugenerthed George Q. Cannon, en Apostel i Kirken og Territoriets Deputerede til Washington. Hans Ansigt straalede af et velvilligt Udtryk, og hans Væsen udviste al den Høflighed, der er saa naturlig for ham. I det fjerneste Hjørne og i Skyggen sad dog den vigtigste Person i Værelset. Brigham Young lignede aldrig mere en Patriark, som hans Folk holde af at kalde ham, end ved denne Lejlighed. Hans høje, brede Skikkelse var fra Hoved til Fod indhyllet i en Robe eller Kappe af mørkt, sort Tøj, kantet med Foerværk, et Glimt af det røde Foder saaes paa et Hjørne, der bøjedes op af Støvlen. Han bar en Hat af en særegen Form, der dog ikke misklædte ham, ejheller antydede hans Værdighed. Under hans blege og behagelige Ansigt saaes en snehvid Krave, og den brede Krave af Sølvrævesskind, der omgav hans Hals, fremhævede smukt hans Ansigtstræk.

Min Modtagelse var smuk og hjertelig, og efterat være bleven præsenteret som „Mr. —", der repræsenterede New York Herald*), blev jeg indbudt til den ledige Plads ved Bordet. Den følgende Samtale fandt derefter Sted, varende uden Afbrydelse i næsten tre og en halv Time. Jeg aabnede den ved saa nøjagtigt som muligt at beskrive den Ophidselse baade i Øst og Vest, der var bevirket ved, hvad der senere var fremkommet angaaende Mountain Meadow Massakren, og den stærke Tilbøjelighed, der paa nogle Steder tilkjendegaves til at lægge Ansvaret paa Præsident Young. Jeg berørte i Særdeleshed Lees Vidnesbyrd angaaende George A. Smith, da en af de tolv Apostle, hvem Lee paastod rejste iforvejen for Arkansas-Emigrantkompagniet, prædikende imod dem og opirrende Folkets Følelser imod dem, indtil Tiden var moden for deres Ødelæggelse.

Brigham Young: George A. Smith besøgte regelmæssigt hele denne sydlige Del og holdt Forsamlinger, ligesom vi nu gjøre. Han var i Virkeligheden Grundlægger af Parowan, det første Settlement imod Nord, paa hans Vej hjem herfra nordpaa. Dette var det samme Aar som Massakren. De mødte ved Fillmore Toget af Emigranter fra Arkansas. Ved Meadow Creek, tror jeg, kom nogle af Emigranterne til ham og gjorde nogle Bemærkninger, spørgende om Vejene etc. Broder George A. Smith gav dem den ønskede Underretning. Noget af Kvæget, der tilhørte Emigranterne, døde, hvilket de forgiftede, og af Virkningerne af det forgiftede Kjød, som nogle af Indianerne fandt og tillavede, døde flere af disse. Disse Aadsler forgiftede ligeledes nogle Kilder. Dette opvakte Indianernes Vrede. Her vendte Præsident Young sig til Daniel H. Wells, hans anden Raadgiver, sigende: „Broder Wells, erindrer De, om Broder George A. dengang var hernede for noget Særligt?"

Daniel H. Wells: Nej, han var ikke. Han prædikede i Settlementerne imellem her og Salt Lake City, som vi sædvan-

*) en stor, meget udbredt Avis udgivet i New York.

ligvis gjøre. Han havde noget af sin Familie boende i Parowan, idet han der havde bygget en lille Bopæl, og hans Nærværelse her var kun eet af adskillige Besøg.

Brigham Young: Broder George A. Smiths Vidnesbyrd med Hensyn hertil er trykt for Verden, og jeg tror, at det er sandt. Det kan findes i Howards Rapporter. George A. Smith vidste ikke mere om hint Kompagni eller deres Forulempelse end De i New York. Dersom han havde vidst nogetsomhelst, vilde jeg have hørt derom, thi han vilde have fortalt mig det. Han vidste Intet om Kompagniet, indtil han mødte dem paa sin Tilbagerejse mod Nord nær Fillmore. Der var dengang ingen Telegraflinie, der gik herned; ingen Post bragtes til Utah; de Forenede Staters Regjering havde standset Posten, og vi havde ingen Post fra Settlement til Settlement, saaledes som vi have nu.

Korrespondenten: Den Overbevisning er fast i Østen, i Særdeleshed ved Vidnesbyrdene i Lees Sag, at de Hvide toge betydelig Del i Ledelsen af Massakren. Denne Overbevisning bestyrkes ved Beretningerne i Dommer Cradelbaughs Tale.

Brigham Young: Der er ingen Tvivl om, at Affairen ledebes af John D. Lee, og han var bevislig en hvid Mand.

Korrespondenten: Det er utroligt for Udenforstaaende, at Lee vilde have foretaget sig en saadan Gjerning paa eget Ansvar; Ansvarligheden klæber efter deres Mening ved Mormonkirken, endog ved dens højeste individuelle Embedsmænd.

Brigham Young: Mine Følelser ere saaledes, at dersom jeg havde vidst Noget derom, vilde jeg have gaaet til Lejren og kjæmpet til Døden mod Indianerne og de hvide Mænd, som toge Del i Massakren, hellere end at en saadan Ugjerning skulde være blevet begaaet.

J. W. Young: John D. Lee siger i sit Vidnesbyrd, at han, da han besøgte Salt Lake City, underrettede Præsident Young om Affairen. Jeg traf at være tilstede, da han kom op paa min Faders Kontor, og jeg var nærværende ved Sammenkomsten. Han begyndte at fortælle Omstændighederne ved Indianernes Drab paa Emigranterne, men omtalte ikke med et eneste Ord de Hvides Delagtighed deri. Da han begyndte at omtale Maaden, hvorpaa Gjerningen var udført, stoppede Fader ham, sigende, at Rygtet, som allerede havde naaet ham, var saa rædselsfuldt, at han ikke kunde taale at høre Fortællingen derom.

Brigham Young: Jeg har aldrig kjendt de virkelige Fakta i denne Sag førend i de sidste Aar. Jeg tilbød selv til Guvernør Cumming, som kom hertil kort efter Massakren, at jeg vilde yde ham og Dommer Cradlebaugh al mulig Hjælp til at opsøge Gjerningsmændene og lade dem vederfares Retfærdighed, og dersom Craudlebaug veed noget om Affairen, maa han ogsaa vide dette at være sandt. Dette Forslag blev gjort i Foraaret 1858.

Daniel H. Wells: Der er mange Vidner dertil, thi jeg hørte ham gjøre det offentlig.

Korrespondenten (til Brigham Young): Hvorledes var Deres egen Erfaring som Guvernør og ex-officio Indian-Agent paa hin Tid?

Brigham Yaung: Guvernør Cummings fratog mig dette. Dette Punkt var ogsaa vanskeligt at naa fra Salt Lake City, og tillige ifølge de Rygter, som naaede os, troede Folket, at det var godt, naar de blot kunde undslippe de Forenede Staters Tropper. Disse Rygter lode paa, at Mormonerne skulde massakreres.

Korrespondenten: Hvad tilskriver De Massakren?

Brigham Young: Dersom De vilde spørge Folket, som bor her omkring, og som boede her i Landet paa den Tid, vil De finde, dersom det skulde stemme overens med, hvad jeg har hørt, at Nogle i dette Arkansas Kompagni pralede af, at de havde faaet det Løfte fra de Forenede Stater, at Mormonerne vilde blive tilintetgjorte af Tropperne, og at de ligeledes havde pralet af at have hjulpet til at dræbe Josef og Hyrum Smith og Mormonerne i Missouri, og at det ikke var deres Mening at forlade Territoriet, førend lignende Scener bleve opførte her. Dette, dersom det er sandt, kan maaske have ophidset deres Følelser, som toge Del i Massakren, og Sandsynligheden er, at Lee og hans Medforbundne benyttede sig heraf og Landets forstyrrede Tilstand til at tilfredsstille deres Begjær for Bytte, som ikke kunde være bleven tilfredsstillet under andre Omstændigheder.

Korrespondenten: Har De nogen Mening om Klingensmiths Vidnesbyrd?

Brigham Young: Jeg veed Intet derom.

Korrespondenten: Hvorledes kom det, at Lee sidst og ikke først blev domfældt af en Mormon-Jury?

Brigham Young: Formodningen er, at der ikke var Beviser nok imod ham fra først af, og at der var tilstrækkelige Beviser imod ham ved den sidste Undersøgelse, og at Folket i Utah ikke kunde erholde Retfærdighed ved nogen anden Jury.

Korrespondenten: I Betragtning af, at Deres Folk tror, at de faa deres Inspiration igjennem Dem, anse de sig ikke for ansvarlige til Dem for deres Handlinger? Hvad Undskyldninger har De for Forbrydelse?

Brigham Young: Hvad bringer Menneskene til at stjæle eller begaa nogen Synd? Frister jeg dem? Nej, men Djævelen og hans Haandlangere. Al slet Vandel strider imod vore Pagter og Forpligtelser til Gud og til hverandre indbyrdes som Medlemmer af Kirken.

Korrespondenten: Tror De paa Blodsforsoning?

Brigham Young: Ja, det gjør jeg, og jeg tror ikke, at Lee halvt har udsonet sin store Brøde. Frelseren døde for hele Verdens Synder ved Udgydelsen af sit Blod, og jeg tror, at den, som forsætlig udgyder Menneskers Blod, ved Menneskene skal hans Blod udgydes. Med andre Ord, Dødsstraf for Forbrydelser fortjenende Døden i Overensstemmelse med Landets Love. Og vi tro, at Exekutionen skulde ske ved Blodsudgydelse istedetfor ved Hængning. Dersom Josef Smiths Mordere nu vilde komme til mig og angive sig selv, vilde jeg ikke føle retfærdiggjort i at tage deres Liv, men jeg vilde føle retfærdiggjort i at faa dem bragt til Illinois og sat under Anklage for Mord.

Korrespondenten: Forat komme tilbage til Mountain Meadow Massakren, er De vis paa, at Lee ikke iforvejen kunde have faaet Besked fra Norden om, hvad der skulde gjøres med Arkansas Kompagniet, der var paa Vejen fra Salt Lake?

Brigham Young: Ingen, som jeg har nogen Kundskab om, og visselig ingen fra mig.

Korrespondenten: Traf De ingensomhelst Bestemmelse eller gav Ordrer med Hensyn til, hvorledes der skulde disponeres over Emigranternes Effekter?

Brigham Young: Jeg vidste ikke mere om dem end De, ejheller gjør jeg idag. Jeg har hørt, at der er blevet gjort Brug af dem, hvilket jeg formoder er korrekt. Klingensmith, der var en Mormon og fungerende Biskop, fik (formoder jeg) Del i Byttet, og fordi han indehavde

en saadan Stilling, troes det, at Kirken brugte det.

Korrespondenten: Var han Kirken?

Brigham Young: Nej, han var kun en stakkels, elendig Synder.

Korrespondenten: Fungere Biskopperne i disse sydlige Egne som Fredsdommere?

Brigham Young: Jeg veed ikke af, at nogen af dem gjør det, og dersom Nogen gjør det, er det ikke, fordi de ere Biskopper, men fordi de vælges i Overensstemmelse med Landets Love.

Korrespondenten: Mountain Meadow Massakren var saa enestaaende, at mange besynderlige Spørgsmaal rettes med Hensyn dertil, for Exempel, hvorfor vare Indianerne kun forbitrede paa Arkansas-Emigranterne? Andre Emigrantafdelinger rejste igjennem Landet og bleve ikke fortrædigede.

Brigham Young: Som jeg forstaar det, fordi de forgiftede Vandet og det døde Kvæg, som Indianerne selv spiste af og døde. Jeg vilde desuagtet henvise Dem til Nybyggerne ved Crow og Meadow Creeks, som boede der paa den Tid.

Korrespondenten: Er det sandt, at George A. Smith raadede Folket til ikke at sælge deres Sæd?

Brigham Young: Vi have havt Mangel paa Levnetsmidler, og Beskaffenheden af hans Raad var, at de ikke skulde bruge deres Sæd til Foder for deres Kreaturer og ejheller sælge det til Emigranterne i hint Ojemed; men han sagde aldrig, at de ikke maatte sælge den til Levnetsmidler. Vi have altid gjort en Praxis af at sælge Hvede og Mel til Føde for Emigranterne, lige siden vi kom her. Og jeg vil sige, at jeg trodser hele Verden til at bevise, at Overhovederne for Kirken havde Noget med Mountain Meadow Massakren at gjøre.

Korrespondenten; Med Hensyn til Haight og Highbee, har De Noget at sige som deres Grunde for at rejse ud af Landet?

Brigham Young: Nej, men jeg antager dog, at de søge at undgaa Loven.

Korrespondenten: De anseer ikke Dem selv i mindste Maade ansvarlig for dem?

Brigham Young: Nej, ikke mere end Mr. Beecher eller hvilkensomhelst i Deres Stad.

Korrespondenten: Det forstaaes i Østen, at Mormonkirken er en langt mere sammenføjet Bygning, end dette synes at antyde, en særegen Organisation staaende midt i Kontinentet og regjeret fra Hovedet og ned igjennem ved et System, som gjør dets Ledere særlig ansvarlige for Folket, hvorover de præsidere.

Brigham Young: Dersom Folket, som jeg præsiderer over, gjør, hvad jeg siger, vilde saadanne Tildragelser aldrig have hændet. Men dersom et Medlem af vor Kirke stjæler, lyver eller dræber sin Næste, saa er Brigham Young ikke mere ansvarlig for hans onde Gjerninger, end Paven af Rom vilde være ansvarlig for en Katholiks Forbrydelser. Jeg er kun ansvarlig for de Lærdomme, jeg giver; men jeg kan ikke bringe Folket til at gjøre ret, uden de vælger dette. Jeg er ikke ansvarlig for andre end mine Gjerninger.

Ung Mand: Altsaa gaar Præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Magt under ingen Omstændigheder saa vidt, at Menneskeliv ere i hans Hænder. For Exempel, dersom De idag vilde sige: „Lad saadan en Person blive dræbt," vilde dette Ønske da i noget Tilfælde blive efterkommet?

Brigham Young: Dersom jeg vilde sige: „Dræb denne eller hin Mand," vilde jeg selv være en Morder, eller at

sige: „Tag saadan en Persons Penge," vilde gjøre mig til en Røver.

Korrespondenten: Er det desuagtet muligt, at en saadan Ting kunde ske?

Brigham Young: Det er aldrig blevet forsøgt.

Korrespondenten: Jeg ønsker at udfinde Mormonkirkens Magt.

Brigham Young: Kirken har ingen Magt til ustraffet at gjøre uret mod noget Individ.

Korrespondenten: Vi vide dog, Hr. Præsident, gjøre vi ikke, at en saadan Magt er blevet udøvet i Verdens Historie?

Brigham Young: De stiller et Spørgsmaal, som ikke er anvendeligt paa Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells: Dommer Brochus sagde engang, at dersom Brigham Young havde peget med en Finger, vilde han (Dommeren) være bleven revet i Stykker, men alt, hvad der var ved det, var, at Brigham Young ikke pegede med en Finger.

Korrespondenten (til Brigham Young): Hvorledes er det med den paastaaede Orden af Daniter?

Brigham Young: Det er altsammen kun Snak og Taabelighed.

Korrespondenten: Hvorvidt gaar da Udstrækningen af Kirkens verdslige Magt?

Brigham Young: Den strækker sig kun, saavidt Fællesskabet betræffer. Jeg kan desuagtet raade en Mand til, hvorledes han skal bygge eller forbedre sin Have eller Mark, og han kan modtage det eller forkaste det uden derfor at risikere sit Fællesskab.

Korrespondenten: Tiltager Kirkens timelige Bestyrelse sig ikke i overordentlige Tilfælde en Rets Funktioner?

Brigham Young: Vi have, hvad vi kalde Biskops Raad, hvilke behandle almindelige Forretningssager, samt Kiv imellem Medlemmer eller umoralsk Opførsel. Herfra kunne Sager appelleres til Højraadet, der bestaar af en Præsident, to Raadgivere og tolv Medlemmer. Deres Magt strækker sig kun saavidt som Fællesskabet betræffer.

Korrespondenten: Hvor vidt gaar Kirkens Myndighed i Behandlingen af Tilfælde af Apostasi?

Brigham Young: Vi have Intet dermed at gjøre; vi overlade dem fuldstændigt til dem selv. De sige, at Kirkens Autoriteter fortrædige dem, de lyve. Vi have aldeles Intet at gjøre med saadanne Mænd, thi deres Gjerninger vise deres Uværdighed til Fællesskab med Kirken.

Korrespondenten: Hvorledes beskytter De Deres Tro fra fremmed Indflydelse — hvorledes holder De den isoleret?

Brigham Young: Vi ere forskjellige fra alle andre Sekter. Vi tro alle paa Biblen saavelsom de Aabenbaringer, Herren har givet til Menneskenes Børn, som de indeholdes i det gamle og nye Testamente, Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, og ligeledes hvad han aabenbarer gjennem sin bemyndigede Tjener, naar han taler eller prædiker under Indflydelse af den Hellig-Aand. Naar en Mand taler ved denne Aand, er det Aabenbaring, og dersom hans Tilhørere besidde den samme, ere de istand til at bedømme Rigtigheden af, hvad han siger. Job siger: „Der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver ham Forstand. Dette er, hvad jeg hentyder til. Øjemedet med mine Arbejder iblandt Folket er at bringe dem til Sandheden og hele Sandheden, som den er blevet aabenbaret. Og de maa leve, saa at denne gode Aand maa bære Vidnesbyrd for dem. Dersom det var anderledes, kunde jeg bedrage; men saalænge de have denne Aand, kan Ingen bedrage dem.

Korrespondenten: De ligesom de

gamle Profeter modtager direkte Aabenbaring fra Gud?

Brigham Young: Ja, og ikke jeg alene, men ogsaa mine Brødre.

Korrespondenten: Strækker den sig til hele Kirken uden Forskjel?

Brigham Young: Ja; og det er ligesaa nødvendigt for Moderen at besidde denne Aand til Opdragelsen af hendes Børn som for nogen Anden.

Korrespondenten: Det er altsaa ikke absolut nødvendigt, at Enhver modtager Aabenbaring igjennem Dem?

Brigham Young: O nej, igjennem Kristi Aand, igjennem den Hellig-Aand; men at lede Kirken er min Del deraf.

Korrespondenten: Og Deres Myndighed til at lede er givet ved direkte Aabenbaring?

Brigham Young: Ja, jeg kan anføre en lille Omstændighed, som forklarer dette, og maaske vil være interessant for Dem. Da jeg med andre af de Tolv i Aaret 1840 blev sendt til England paa Mission, spurgte jeg ofte Josef Smith, hvorledes vi skulde gjøre dette og hint. Han sagde: „Broder Brigham, jeg ønsker, at De skal forstaa Lærdom, som den er. Naar De naaer England, vil Herren lære Dem, hvad De skal gjøre, ligesom han lærer mig, hvorledes vi skal handle her." Dette fandt jeg at være sandt. Broder Heber C. Kimball og jeg rejste paa hin Mission med daarlig Helbred uden Penge og uden Klæder. Min Familie var ogsaa syg og i daarlige Omstændigheder, idet vi vare blevne drevne fra vore Hjem i Missouri. Vi afrejste fra Terre Haute og tog til Ohio; ethvert Sted, hvor vi standsede, fandt jeg Penge i min Kuffert, og vore Udgifter beløb sig kun til 86 Dollars, og jeg havde virkelig ikke mere end 13½ Dollars, da jeg tog hjemmefra. Jeg har een Tilfredsstillelse; naar jeg fortæller Folket, at Noget er sandt, vide de, at det er sandt, ligesaa vel som jeg.

Profeten, hvis svære Skikkelse lejlighedsvis bevægede sig frem og tilbage i sit Sæde i det skyggefulde Hjørne, jeg har omtalt, hævede sit Ansigt og løftede begge sine Hænder med en udtryksfuld og ærefrygtindgydende Gestus.

Korrespondenten: Dersom alle Medlemmer af Mormonkirken ere saaledes begavede med guddommelige Syner, hvorledes er det muligt, at et Antal af Mormoner kunde have bragt sig selv til at begaa en saadan Forbrydelse som Mountain Meadow Massakren, dersom de ikke fandt en Undskyldning for at gjøre saa i deres egen Tro, eller dersom de ikke troede, at det vilde blive bifaldet af Profeten.

Brigham Young: Fordi de, som gjorde det, vare slette.

Korrespondenten: Hvad Mangel er der i Organisationen af Eders Kirke, at den tillod Udøvelsen af denne Daad at hengaa uden øjeblikkelig Straf?

Brigham Young: Dette var Noget, som henhørte til Landets Lov. Den alene afstraffer. Der er ingen Mangel i Kirkens Organisation — Manglen var hos dem, der toge Del i Massakren. Landets Love ere gode, men desuagtet er det ikke altid, at Menneskene holde dem. Frelseren siger, at „Hveden og Klinten vil gro sammen indtil Høsten." Dersom vi blot havde gode Mænd iblandt os, vilde saadanne sørgelige Tildragelser aldrig ske, men vi have nogle slette Mænd, skulde vi derfor dadles for deres Gjerninger?

Korrespondenten: Vare ikke nogle af dem, som figurerede i Massakren, ledende Mænd i deres Kirke?

Brigham Young: Lee var en Farmer (Landmand) iblandt Indianerne, men havde ikke nogen præsiderende Stilling. P. K. Smith var dog en fungerende Biskop. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Et Ord paa rette Sted.

Menneskeslægten er saaledes beskaffen, at den ofte behøver Raad og Vejledning; Menneskene fødes i Uvidenhed, følgelig maa enhver Ting erhverves, de ere idelig udsatte for Fristelse og trænge til at stilles paa Vagt, ogsaa under nye og ukjendte Forholde, der synes at udkræve mere end personlig Dygtighed, og Livets Omvexlinger og Omskiftelser ere undertiden saa overraskende og uventede, at et opmuntrende, et medfølende Ord, et blidt Vink, et venligt Raad er af større Værdi end Guld.

Disse Opmærksomheder modtages altid bedst, naar de gives i en uegennyttig Aand, af dem, som ingen anden Interesse have end de Fejlendes, de Forladtes og de Fortryktes Velfærd, naar de i rig Fylde strømme frem i Godhedens Aand fra dem, til hvem vi have Tillid, naar de ikke ere farvede af paatagen Overlegenhed, eller fordrede som en Rettighed formedelst paataget eller virkelig større Visdom, naar de ere frie for en Mine af ubøjelig Myndighed og fremsatte og givne uden en Herskertone eller barsk Irettesættelse, selv om denne er fortjent.

Og naar Tugtelse er rigeligt fortjent, er det langt sandsynligere, at Omvendelse og Forbedring vil udspringe fra det tugtende Udtryk af Bedrøvelse eller et saaret Hjertes Taushed, end fra et vredt Ord, eller den skarpe Stemme fra den forsømte Forsigtighed eller Sømmelighed; det er den Aand, i hvilken Irettesættelsen gives, eller hvori Sympathi tilkjendegives, der er af Vægt, og som bevirker Følger, gode eller slette, som Tilfældet maatte være. I Sandhed alle vel ledede Bestræbelser tilsigtende Andres Forbedring tager Hensyn til Vedkommendes Karaktertræk; Humør, Tilbøjelighed og Temperament er Manden eller Kvinden; Karakteren paavirkes af disse, og at overse dem er det samme som ofte at være uden Held selv med de bedste Hensigter; Overvejelse med Hensyn til Tid og Sted er ogsaa ønskelig, og ethvert eftertænksomt Menneske, der i Livets store Kamp og i Samfundet med sine Medmennesker søger at meddele mest Godt, søger ogsaa at afpasse sig selv efter disse stedse omskiftende Øjeblikkets Nødvendigheder; Skrifterne selv vejlede os endogsaa i denne Sag, thi medens der siges: „Svar ikke en Daare efter hans Daarskab, at Du maaske ikke ogsaa skal blive ham lig," siges der ogsaa i det følgende Vers: „Svar en Daare efter hans Daarlighed, at han ikke skal i sine egne Øjne synes at være viis." (Ordsprog 26de Kap. 4. og 5. Vers.) Og Apostelen Paulus sagde, „at han var Alt for Alle, at han dog for Alting kunde frelse Nogle; (1. Kor. 9, 22); ikke at Princip nogensinde skulde opoffres for Uvidenhed, Fordom eller Tilfældigheder, men at al Hensigt, Handling og Sædvane kan række over Grændselinien for Fornærmelse og Angreb og baseres paa et mere udvidet og oplyst Begreb om og Opfattelse af Menneskeslægten, med alle dens Ufuldkommenheder af Organisation, Fordomme, Opdragelse, Egenkjærlighed og personlige Dygtighed og Udygtighed.

Enhver Mand, som i Sandhed er en Frelser, skulde formedelst sin Kaldelse søge at blive en vidtgaaende Forsker af den menneskelige Naturs Hemmeligheder, rette sig efter Ejendommelighederne hos dem, han er sendt til at frelse, gaa ind paa deres Individualitet, kjæmpe med deres Fordomme, bære over med deres Uvidenhed, være taalmodig med deres Vildfarelser, barmhjertig og eftergivende med deres Fejl, dog vedholdende i Bestræbelse, utrættelig i Belærelse, dadelfri i Exempel og fremfor Alt være opfyldt af venlig Medfølelse og Menneskekjærlighed, der, medens den forventer Resultater, indseer den mægtige Indflydelse af Fordom og vrange Lærdomme og Sæder, der naaer fra en forglemt eller ukjendt og dog indflydelsesrig Fortids Generationer.

Nu, Israels Ældste ere særlig kaldede hertil, de ere udsendte iblandt Nationerne for at bekjæmpe disse Onder, der ere en Tidens Væxt, med disse Organisationer, der ere opstaaede af mange Vildfarelser og urette Handlinger, med disse Mænd og Kvinder, der ere Traditionens Slaver og Arvinger af Daarskaber, for at møde Uvidenhedens Fattigdom, Fjendtlighed og Sløvhed; og ikke blot at møde den, men istedet derfor at plante nogle Frø til fornuftige og naturlige Fremskridt, endskjøndt det maa være inspireret i Opfattelse, Udførelse og Følger; Gud har sendt disse Sendebud til Nationerne, og omendskjøndt de mange Gange kunne føle sig trængte af Vanskeligheder og omgivne af Fjender og maaske mismodige formedelst tilsyneladende frugtesløst Arbejde, maaske i Betragtning af alle Omstændigheder spørge ligesom Apostlene: „Hvo er dygtig dertil," (2. Kor. 2, 16.) de kunne føle sig svage, uvidende, magtesløse efter Menneskenes Vis, dog „i Gud er deres Styrke", han er en sikker Forsvarer i enhver Nødens Time, og det er kun ved at søge til ham, ved at ydmyge dem for ham, ved at fordre hans Aands Inspiration og Opfyldelsen af Profetierne og Forjættelserne til hans Tjenere, at de kunne udføre de store Ansvarligheder, som tilhøre og ere uadskillelige fra Forvaltningen af Jesu Kristi, vor Herres Evangelium.

Nu, i Betragtning af disse Kjendsgjerninger, medens det er en stor Ting for Folket at være indenfor Rækkevidde af de Ældstes Raad, Anvisninger, Formaninger og Medfølelse, er det ogsaa en stor Ting for de Ældste at være indenfor Rækkevne af Raad, Formaninger og Sympathi fra dem af større Erfaring, fra dem, som formedelst Embedsstilling, med alle dets Fordele af endnu højere Selskab og forjættede Velsignelser formedelst Ansvarlighed, ere istand til at meddele til dem den Fylde, som de have modtaget, eller hvortil de ere berettigede, og enten deres Pligt vilde byde dem Opmuntring, Raad, Bebrejdelse eller Rettelse i Lærdom eller Levnet, bliver det, naar det kommer fra et fuldt Hjerte, oplivet af den guddommelige Aand, dikteret ved Erfaring og Pligt og forherliget ved en dadelfri, personlig Karakter, „en Livs Lugt til Liv", Tillid er gjensidig, Hjerte banker til Hjerte, Venskab grundfæstes, og Kjærlighed skabes, og denne vedvarer ofte gjennem alle Livets Hændelser; saadanne Mænd stole paa hinanden, holde dog hinanden i Ære, og naar Sorg og Møje, Vildfarelse eller Fristelse kommer, føle de forvissede om, at denne gjensidige Tillid vil aldrig blive skuffet, den vil forblive urokkelig og ubevægelig, Uegennyttigheden af en beslægtet, venlig, guddommelig Aand vil altid give det „gode Ord paa rette Sted", der, som Vismanden siger, er ligt Æbler af Guld paa Billeder af Sølv.

Missionærers Ankomst. Den 26de Juni ankom atter to Arbejdere for Herrens Vingaard, nemlig Brødrene Jakob Rolfsen, Mount Pleasant, og Andrew F. Petersen, Lehi. De afrejste fra Salt Lake City den 6te Juni, og Rejsen medtog altsaa kun 20 Dage og var overordentlig behagelig.

Beskikkelse.

Eldsterne Jakob Rolfsen og Andrew F. Petersen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference under Ledelse af Præsident John F. Dorius.

O. N. Liljenqvist,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Emigrationens Afgang.

Den 21de Juni, Dagen bestemt for Emigrationens Afrejse, oprandt med et meget behageligt Vejr. De nærmest foregaaende Dage havde de Hellige samlet sig i Kjøbenhavn, og ud paa Eftermiddagen vare alle beredte til at foretage den saalænge forønskede og forhaabede Rejse til Zion. Alle vare inderlig glade og tilfredse over at kunne sige de gamle Lande Farvel og forene sig med Venner og Slægtninge, med Guds Folk i Bjergenes Dale. Indskibningen saavel som Alt henhørende til Emigrationen gik for sig med Ro og Orden. To Dampskibe, „Argo" og „Pacifik", laa parate til at optage de Hellige. Den største Del af dem indskibedes paa det førstnævnte, medens kun et mindre Tal, nærmest dem fra Kristiania og Gøteborg, indskibedes paa „Pacifik". Omtrent Kl. 6½ dampede „Argo" ud af Havnen, efter et kort Mellemrum efterfulgt af „Pacifik". Med disse Skibe afrejste 479 Sjæle, indbefattet otte hjemvendende Brødre fra Zion, nemlig E. F. Branting, Aug. Andersen, S. Nilsson, Chr. Jensen, H. P. Iversen, E. Larsen, H. Thunnesen og J. Keller. Dette betydelige Antal Hellige er atter et stort Vidnesbyrd for ethvert tænksomt Menneske. Mange have tænkt og sagt, at Mormonismen er død, og dog er der Aar for Aar Hundreder, som annamme det Vidnesbyrd, som de mange udsendte Budbærere forkynde, Aar for Aar udvandre Mange til Guds Børns Samlingssted i de sidste Dage. Evangeliet spreder sig mere og mere, Herrens Folk i Zion forenes nøjere tilsammen, de opføre Templer, hvori de erholde Begavelser, Beseglinger, Tvætninger og Velsignelser, medens Nationerne, uden at vide det, opfylde Herrens Hensigter og gaa deres Opløsning imøde, fordi de ikke ville lytte til den advarende Røst, alt dette sker, medens Mængden tror eller ialtfald siger, at Mormonismen er død. Men alle Mennesker ville efterhaanden se Herrens Gjerning rulle frem, se de Ting, som de hellige Profeter have forudsagt, gaa i Opfyldelse, se, at Mormonismen eller med andre Ord det evige Evangelium ikke er dødt, men at det lever, og at ved det ville Menneskene blive lutrede, helligede og beredte, vil Jorden blive forløst. Maa Herren bevare disse vore Søskende paa deres Rejse, at de uskadte maa naa Zion, og maa hjælpe med til at opbygge Guds Rige paa Jorden.

— Ifølge indløbne Underretninger ankom Emigranterne til Hull Søndag den 24de Juni. Onsdagen den 27de afgik de fra Liverpool med Dampskibet „Wisconsin". Alt vel.

Korrespondance.

(Fra „Deseret News“.)

Laie, Oahu, Sandwichøerne, den 10de April, 1877.

F. A. Mitchell.

Kjære Broder.

Jeg benytter denne Lejlighed til at tilskrive Dem nogle faa Linier for i Korthed at lade Dem vide, hvor jeg er, og hvad jeg har foretaget mig, siden jeg ankom til disse Lande. Jeg fandt de fremmede Brødre, Søstre og Børn alle vel. Jeg blev beskikket til at varetage Kirkens Interesser paa Øerne Oahu og Kauai indtil vor næste halvaarlige Konference. Jeg afsejlede følgelig den 1ste Februar ombord paa Skonnerten Marion, Kaptajn Nika, bestemt til Kauai, hvor jeg ankom efter 51 Timers Rejse. Kaptainen er en meget intelligent Indfødt og Medlem af Kirken. Under Rejsen lykkedes det mig at omvende hans Kone, og jeg døbte hende, da vi ankom til Kaloa. Medens jeg var paa Øen Kauai, besøgte jeg alle Grenene af Kirken paa hin Ø og afholdt en Konference i Kaloa den 24de og 25de Februar.

Den 10de Marts gik jeg ombord paa Skonnerten „Kamaile“ til Honolulu og ankom der den 12te. Tog den næste Dag ud paa en Tur omkring paa denne Ø, ledsaget af Br. J. S. Woodbury, der tilligemed Br. Jakob Gates, jun. var ankommet fra Utah, medens jeg var paa Kauai. Vi gjorde en Rundrejse paa Oahu, besøgte alle Grenene, underviste de Hellige med Hensyn til deres Pligter, forsaavidt som vi kunde forsamle dem for at lytte til os, indtil Søndagen den 1ste April, da vi i Honolulu afholdt vor Konference for de Indfødte for Øen Oahu. Kort efter Klokken elleve om Formiddagen, da det Væsentligste af den forretningsmæssige Del af Konferencen var sluttet, traadte en Indfødt i Liberi med Sabel ved Siden ind i Salen og gik op lige foran Forhøjningen, hvor Broder Koii sad, og underrettede ham om, at hendes Majestæt Dronning Kapiolani var ankommet i det Øjemed at overvære vor Forsamling. Brødrene Koii og Pack mødte hendes Majestæt ved Døren og førte hende op ad Gangen til et Sæde tilvenstre, men nær foran Forhøjningen, idet Forsamlingen i Mellemtiden stod op. Jeg holdt op at tale, indtil Tausheden var gjenoprettet, og fortsatte derpaa mine Bemærkninger, idet jeg bar Vidnesbyrd om det evige Evangeliums Sandhed, visende, at ved at vise Lydighed dertil vilde det være istand til at standse Fordærvelsens Strøm og den nu hastige Formindskelse af Nationen.

Broder Pack fulgte efter med mange belærende Bemærkninger, hvilke gav hendes Majestæt Noget at tænke paa for nogen Tid.

Efter Forsamlingens Slutning blev jeg formelt introduceret til Dronningen ved Br. Koii, der, som De uden Tvivl veed, er en stor Advokat og Medlem af Kongens Hus.

De indfødte Hellige, der havde havt en Anelse om, at Dronningen havde isinde at besøge vor Konference, byggede en Løvhytte og havde beredt en Fest i rigtig indfødt Stil for denne Lejlighed. En særskilt Plads var blevet beredt paa en Maatte under Løvtaget for hendes Majestæt, de fremmede Ældste samt Koii, Kaai og hans Hustru Nahinu; og vi samlede os altsaa her og deltog rigeligt i Festmaaltidet, der var beredt for os. Dronningen syntes at glæde sig saavel som nogen af os. Medens vi spiste, for-

lystede Kahaua Sangkor os med sød Musik, og nogle af Søstrene prydede Dronningen og os fremmede Brødre (fra Utah) med Seis af Blomster og Eviggrønt.

Klokken et sagde Dronningen, at hun maatte vende tilbage, eftersom hun havde bestemt sig et andet Sted hen. De Indfødte trængte sig omkring hende, idet mange kyssede hendes Haand og tilkjendegave stor Kjærlighed for deres Dronning.

Eftersom det ikke havde været belejligt for Br. Pack og mig at mødes tilsammen paa Honolulu førend nu, vare de Bøger, som De ved mig sendte til Kongen, endnu i min Besiddelse. Vi benyttede følgelig Lejligheden til at søge en Sammenkomst med hans Majestæt, Kong Kalakaua, og underrettedes om, at han vilde modtage os Kl. 10 Formiddag den følgende Dag. Til den bestemte Tid begav Broder Pack og jeg os til Retssalen, hvor vi fandt Koii, og da han var ifærd med at føre en Sag for Retten, anmodede han Kaai om at tage os til hans Majestæt. Vi fandt denne i hans Makai Residens, førende Tilsyn med Indretningen af en Fiskedam. Han modtog os meget hjerteligt og bød os ind i Huset. Efter nogle Minutters Samtale underrettede jeg hans Majestæt om, at jeg nylig var ankommet fra Utah, og var Overbringer af nogle Bøger, fremstillende vor Troes Principer, hvilke De havde sendt ham ifølge en Samtale med ham kort førend Deres Tilbagereise. Jeg gav ham Bøgerne ihænde, bestaaende af Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog, Advarselsrøsten og Theologiens Nøgle. Til samme Tid anmodede jeg ham om at læse dem, og benyttede Lejligheden til i faa Ord at bære mit Vidnesbyrd til ham om, at de indeholdt Livsens og Saliggjørelsens Ord til Alle, som vilde læse og adlyde. Kongen svarede, at han erindrede den nævnte Samtale, og at han vilde læse dem samt ønskede mig at takke Dem derfor og bringe Dem hans venlige Hilsen.

Br. Pack benyttede sig af Lejligheden til at henlede hans Majestæts Opmærksomhed paa en Petition, der for nogen Tid siden var blevet indsendt til ham, hvori ansøgtes om, at vore Ældster maatte have Bevilling tilstaaet dem til at fuldbyrde Ægteskaber, ligesom der tilstodes andre Troesbekjendelser. Kongen sagde, at den Regjering, der stod ved Roret forend hans Thronbestigelse, var meget imod os, men at han følte sig fuldstændig villig til at lade os erholde og nyde alle de Privilegier, som besaddes af andre Sekter i hans Rige. Han sagde, at han fornylig havde instrueret Indenrigsministeren angaaende Bevillingsspørgsmaalet. Han raadede Br. Pack til at tilskrive Indenrigsministeren og henstille til ham de Navne, til hvem han ønskede Bevillinger udstedte. Han ytrede sin Beklagelse over ikke at have været istand til at besøge Salt Lake City paa sin østlige Rejse, og forespurgte sig angaaende de Indfødte, som opholde sig der.

Førend vi trak os tilbage, traadte Dronningen ind i Værelset og gav os Haanden, idet hun bemærkede, at hun havde glædet sig meget i vor Forsamling den foregaaende Dag og haabede, at det ikke skulde være sidste Gang. Vi forblev omtrent tre Kvarter, hvorefter vi bød deres Majestæter Kalakaua og Kapiolani Farvel med en Følelse af, at Tiden havde været meget nyttigt og behageligt anvendt af os alle.

Vi have netop sluttet vor halvaarlige Konference her i Laie efter tre Dages Varighed. De Indfødte her føle i Almindelighed vel, som De udentvivl ved, er det de Bedste, som vi have samlet hertil ifølge Guds Tjeneres Anvisning, der have arbejdet iblandt dem. Ifølge mine

Jagttagelser, medens jeg har rejst paa Øerne Kaui og Oahu, finder jeg kun liden, dersom det i det Hele taget er nogen, Forandring til det Bedre med de Indfødte, fra hvad de vare for to og tyve Aar siden. Mange af dem ere i bedre Formuesomstændigheder, og mange af dem ere skjødesløse og ligegyldige for deres Religion. Folkets moralske Tilstand i Almindelighed er i Sandhed beklagelig, og det er ingen Under, at Nationen saa hastig formindskes.

Ved vor nylig sluttede Konference bleve Br. Woodbury og jeg beskikkede til at arbejde paa Øen Hawaji for de næste sex Maaneder, Broder Keeler paa Øerne Kauai og Oahu, Brødrene Nolan og Gates paa Øerne Maui, Molakai og Lauai. Brødrene Woolley og Lambert ville for nærværende forblive paa denne Ø. Brødrene, Søstrene og Børnene (fra Utah) ere alle vel. Vær saa god at erindre mig til alle spørgende Venner.

Deres Broder i Evangeliet
H. P. Richards.

P. S. Den 16de April. Hans kongelige Højhed Leleiohoku, Arving til Thronen, døde den 10de ds., og Mrs. Dominis, Kongens Søster, er blevet bestemt til Thronarving i hans Sted.

H. P. R.

Systematiske Barnemord i Frankrig.

En Pariserkorrespondont skriver: „En Gjenstand af dyb Interesse blev for længere Tid tilbage, 1866, omhandlet i det medicinske Akademi, nemlig den forfærdelige Dødelighed iblandt franske Børn, der ifølge Landets Skik sendes ud forat opammes. Hvert Aar bliver 20,000 spæde Børn sendte ud af Paris under Bondeammers Varetægt, og af dette Tal bliver i Gjennemsnit 5000 tilbagegivne til deres Mødre, medens de andre 15000 dø af Kulde, Hunger eller slet Behandling. Fra 1846 og indtil da beregnedes der, at 300,000 af disse Plejebørn vare døde blot i Omegnen af Paris. Hvorfor skulde saadanne barbariske Mord tillades at afbefolke Landet? Det skyldes aldeles den slette Bestyrelse af bureau de nourrices, hvorover Regjeringen hid indtil ikke har ført noget rigtigt Tilsyn. Disse Kontorer modtage ufravigeligt enhver Kvinde, som henvender sig til dem om Beskjæftigelse. En frygtelig Industri drives af Spekulanter af den laveste Klasse, kaldede meneurs, der tage Bonderkvinder i deres Tjeneste, befordre dem til Paris i Vogne, der med Rette benævnes „Skjærsilde", faar til dem Børn, hvis Mødre have henvendt sig til Kontoret om Ammer, og bringer derefter dem og Børnene tilbage paa Landet. De Rædsler, som paa Vejen til Paris og tilbage finde Sted i disse Vogne, ere af en saa oprørende Natur, at man neppe kunde tro dem at være sande, dersom det ikke var for de uomstødelige Beviser, der ere blevne forelagte det medicinske Akademi. Disse Kvinder tage ikke i Betænkning at ombytte de Børn, der ere dem anbetroede, og adskillige iblandt dem paatage sig at opamme to eller tre Børn ad Gangen. „Jeg har seet," udraabte Mr. Chevalier, idet han talte til til Akademiet, „en Amme, der sagde sig at opfostre syv Børn, uagtet hun hverken selv havde Mælk ejheller nogen Ko." Opfødte med ussel Føde, udsatte for enhver Grad af Forsømmelighed og Smuds, sygne de elendige Børn hen og dø. Ammen skriver desuagtet til Moderen,

at hendes Barn trives, at det er vokset fra dets Tøj og trænger til en ny Forsyning. Moderen anvender naturligvis sin Maanedsløn til at afhjælpe sit Barns Savn og betaler dets Kost Maaneder efter, at det er blevet nedlagt i Landsbykirkegaarden. Et betydeligt Antal af Ammer kommer aarligt til Paris og bringer en Mængde Børn med sig tilbage, og ikke En vides nogensinde at have bragt et Barn tilbage til Hovedstaden. Under deres Varetægt komme Børnene blot tilsyne og forsvinde. Dr. Brochard anførte i sin Tale til Akademiet to Kommuner i Eure et Loire Departementet, hvor Plejebørnene ufravigeligt dø. Det fremkommer, at der er Kvinder iblandt Ammerne, hvis Rygte er vel kjendt, og, skrækkeligt at tænke sig, disse Ammer ere særdeles søgte af disse ildeberygtede Huse. At anbetro et nyfødt Barn til en af dem er ensbetydende med Barnemord. Dr. Brochard oplæste flere Kopier af Breve, skrevne fra Ammer til Børnenes Forældre, beskrivende i et pathetisk Sprog deres Børns rosenrøde Kinder og tiltagende Ynde, medens disse vare døde Uger førend Epistelen affattedes. — Liverpool Mercury.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)

(Fortsat.)

Præsident Heber C. Kimballs Kompagni organiseredes ved Udvælgelsen af Henry Herriman til Kaptain over det første Hundrede, og Titus Billings og John Pack til Kaptainer over Halvtreds; senere blev Isaak Highbee beskikket Kaptain over Halvtreds. I hans Kompagni fandtes 662 Sjæle, 226 Vogne, 57 Heste, 25 Muldyr, 737 Oxer, 284 Køer, 150 løse Kreaturer, 243 Faar, 96 Svin, 299 Høns, 17 Katte, 52 Hunde, 3 Bikuber, 3 Duer, 5 Ænder og 1 Egern. Den 29de Juni forlod Amasa Lyman Winter Quarters paa Vejen til Elkhorn Floden med et Kompagni paa 108 Vogne. Dr. Willard Richards afgik derfra med sit Kompagni den 3die Juli. Disse Kompagnier forenede sig i at vælge James M. Flake til Kaptain over Hundrede, Franklin D. Richards og James H. Rollins, Kaptainer over Halvtreds, og Robert L. Campbell, deres Lejrs Historieskriver. I disse Kompagnier var der 502 Hvide, 24 Negre, 169 Vogne, 50 Heste, 20 Muler, 515 Oxer, 426 Køer og løse Kreaturer, 369 Faar, 63 Svin, 5 Katte, 44 Hunde, 170 Høns, 4 Kalkuner, 7 Ænder, 5 Duer og 3 Geder.

Efterat Præsidenterne Youngs og Kimballs Kompagnier forlod Winter Quarters, frembød Stedet et øde Skue. En skrækkelig Tordenstorm gik over Egnen, fulgt af en Orkan, der rev Vogntagene i Stykker og hylede skrækkeligt igjennem de tomme Boliger. Nogle faa omstrejfende Indianere opslog deres Bopæl i de forladte Huse og levede af det Kvæg, der var dødt af Mangel, og andre lignende Næringsmidler, som de kunde opsamle.

Nogle Aar efterat Winter Quarters blev forladt af de Hellige, blev der gjort et Forsøg paa at bygge en Stad der. Gader og Lodder bleve lagte ud, og Staden kaldtes Florence. Engang, og for en kort Tid, tænkte Nogle, at den vilde blive et Sted af Betydning. Jorden steg i Pris, Byggegrunde solgtes til høje Priser og et betydeligt Antal gode Bygninger opførtes, men Bevægelsen døde snart hen, og Stedet forfaldt. Det er kun seks Mile

nord for Omaha, Nebraska, og denne By har fuldstændig stillet Florence i Skyggen, og tilvendt sig al den Forretning, som de, der udlagde Florence, tænkte, at denne vilde faa. Det er interessant for dem, som kjendte Winter Quarters paa den Tid, da de Hellige boede der, at besøge Stedet nu. Mange af Grundene til Huse og i Særdeleshed „dug outs" i Højens Side kunne nu tydelig sees, og den gamle Linie af Gader og Lodder kan lettelig spores.

Ved Ancient Bluff Ruins mødte Brødrene John Y. Greene, Joseph W. Young, Rufus Allen og Isaac Burnham fra denne Dal Præsident Young og hans Kompagni den 12te Juli. De overbragte flere Breve og 18 Vogne og Forspænd for dermed at hjælpe de emigrerende Kompagnier. Otte af disse Kjøretøjer bleve sendte til Winter Quarters ved Daniel Thomas, de andre bleve brugte til dermed at understøtte Præsident Youngs og Kimballs Kompagnier. Den ringe Hjælp fra Dalen var en Skuffelse. Præsident Young havde med god Grund tænkt, at Folket i Dalen vilde være istand til og vilde betragte det som en Fornøjelse — idet Alle havde indgaaet den Pagt at hjælpe hverandre, indtil Alle vare indsamlede til Bjergene — at sende Kjøretøjer forat hjælpe de Kompagnier, der vare paa Vejen til Dalen. Han og Brødrene bleve derefter skuffede ved at møde 18 Vogne i en daarlig Forfatning, de fleste trængende til Udbedring, seks af dem uden noget Tag over og nogle endog uden „Bows" (en halvrund Bue af Træ, som bærer Vogntaget), og i Særdeleshed ved i et Brev fra Dalen at underrettes om, at disse vare „alle de Kjøretøjer, de kunde undvære, som vare skikkede til at sende afsted.„ De havde haabet at være istand til med den Hjælp, de forventede fra Dalen, at sende Vogne til Winter Quarters efter Mølleredskaber, Møllesten, Bogtrykkerpresser, Typer, Papir og en Kartemaskine; men med de saa Vogne og Forspænd, der vare blevne dem sendt, kunde dette ikke gjøres.

Tre Dage efter Mødet med disse Vogne afsendte Præsident Young et Brev, dateret den 17de Juli, til Dalen. Det havde den Virkning at bevæge Autoriteterne der til at gjøre større Anstrengelser for at udruste Vogne og Forspænd til at sende tilbage til de emigrerende Kompagniers Understøttelse. Hint Brev naaede Dalen den 6te August. Den 9de blev det besvaret; hvilket Svar Præsident Young erholdt den 23de August. Angaaende Sendelse af Hjælp sagde Brevet:

„Saa hurtigt som det ansaaes for viist sendte vi alle de Mænd, Vogne og Okser, som Folket troede, at de da kunde undvære, og under nærværrende Omstændigheder ansaaes det for bedst at lade det være tilstrækkeligt, indtil vi kunde høre fra Eder. Vi ere nu ivrigt beskæftigede med at udruste alle de Mænd, Okser og velskikkede Vogne, som vi kunne sende saasnart som muligt, og vi skulle blive ved at afsende dem, indtil vi have sendt alle dem, vi kunne undvære, eller indtil vi faa Besked om, at De har Kjøretøjer nok."

Faa Dage efter Modtagelsen af dette Brev mødte Præsident Yonng ved Sweetwater 47 Vogne og 124 Spænd Okser, der vare blevne sendte fra Dalen til Understøttelse for Kompagnierne under Ledelse af Brødrene Lorenzo Snow og Abraham O. Smoot. Det var en betimelig og meget velkommen Hjælp. Præsidenterne Young og Kimball sendte under Ledelse af Allen Taylor 48 Mænd og Drenge, 59 Vogne, 121 Spænd Okser og 144 Muldyr og Heste.

(Forts.)

Blandinger.

Kirker i Staden New York. En Artikel i et Newyorker-Blad ansætter Antallet af Kirker indenfor Stadens Grændser til omtrent 350, hvilket vil være en Kirke for hver 2,857 Indbyggere. Det totale Antal af Siddepladser i disse Bygninger er 300,000. Den reformerte Kirke, grundlagt af Hollændere, de første Nybyggere paa Øen, har to og tyve Kirker, med Pladser til 18,000 Personer. Jøderne, som dernæst nedsatte sig, i 1660, have Plads i deres Synagoger for 17,000. Presbyterianerne, som begyndte deres Gudstjeneste i 1710, have nu 52 Kirker, der rumme omtrent 40,000. Den kostbareste protestantiske Kirke i Amerika er under Opførelse for Presbyterianerne, den vil koste 900,000 Dollars. Den første Baptistkirke blev opført i 1762, der er nu 30 Bygninger, der tilhøre denne Sekt, med Siddepladser for 25,000. Den højeste Gage, der betales en Baptistpræst, er 6,000 Dls. Methodisterne, som begyndte at prædike i 1766, have nu 48 Kirker og 45,000 Medlemmer, og Værdien af Samfundets Ejendomme anslaaes til 3 Millioner Dls. Kongregationalisterne have fem Kirker og 6000 Medlemmer. Unitarierne have fire Kirker, og Universalisterne fem. Der er mere end 40 romerskkatholske Kirker, hvoraf flere ere overordentlig prægtige Bygninger. Kathedralkirken, der nu bygges i Fifth Avenue vil blive den kostbareste Marmorbygning paa det amerikanske Fastland. Det forventes, at dømme efter den nuværende Fremskriden, at 20 til 30 Aar ville hengaa, førend den bliver fuldendt, uagtet en Del af den snart vil være færdig og tages i Brug. Den første romerskkatholske Kirke byggedes i Aaret 1785. Den største Gage, der betales nogen Gejstlig der i Staden, betales til Henry Ward Beecher, der faar 50,000 Dls.

Fra Krigen. Den 23de Juni gik et lille russisk Korps paa 3000 Mand over Donaufloden i Baade, paa Tømmerflaader og Pontonbroer. En tyrkisk Troppestyrke paa 12 a 1600 Mand, der fra nogle Højder søgte at hindre Russernes Fremrykning, kastedes tilbage efter en hidsig Kamp. Fra den 23de til den 26de Juni have 28,000 Russere passeret Donau ved Braila. — I Montenegro ere Tyrkerne efter ni Dages haarde Kampe kastede tilbage med et Tab af ca. 6000 Mand. — Fra Lille-Asien. Den 25de Juni angreb General Loris Mellikof Ismail Paschas befæstede Lejr ved Mezra. Efter en halv Dags Kamp kastedes det 23 Batailloner stærke tyrkiske Korps ud af dets forreste Stillinger.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.